

УДК 330.101.3:338.46

О. О. Кіндрат,
здобувач ступеня доктор філософії,
ДВНЗ Ужгородський національний університет
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4853-4274>

DOI: 10.32702/2306-6792.2025.9.118

НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ДЕРЖАВНО- ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

O. Kindrat,
Postgraduate student, State Higher Educational Institution Uzhgorod National University

SCIENTIFIC AND THEORETICAL APPROACHES TO DEFINING THE CONCEPT OF PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP

У статті досліджено основні науково-теоретичні підходи до визначення поняття державно-приватного партнерства. Автором було використано методи системно-структурного та порівняльного економічного аналізу, статистичного спостереження та інтерпретації оригінальних наукових праць тощо. Розкрито такі підходи до визначення змісту поняття "державно-приватне партнерство як: механізм, що дозволяє урядам закуповувати та впроваджувати державну інфраструктуру чи послуги; довгостроковий контракт між приватною стороною та державною організацією щодо надання державних активів або послуг; тривалу юридичну асоціацію між двома або більше партнерами; співпрацю між різними зацікавленими сторонами, включаючи принаймні одну некомерційну організацію; новий інструмент управління тощо. Запропоновано авторське трактування поняття "державно-приватне партнерство" як угоди про співпрацю між державними установами та організаціями приватного сектору, що укладаються для спільної реалізації громадських проектів, послуг чи інфраструктури з метою задоволення суспільних потреб і подолання обмежень у ресурсах за умови розподілу відповідальності, ризиків і винагороди між державним і приватним секторами.

The article examines the main scientific and theoretical approaches to defining the concept of Public-Private Partnership. The author uses methods of system-structural and comparative economic analysis, statistical observation and interpretation of original scientific works, etc.

Approaches to the content of the concept of "Public-Private Partnership" are disclosed as: a mechanism that allows governments to purchase and implement public infrastructure or services using the resources and experience of the private sector; a long-term contract between a private party and a public organization for the provision of public assets or services; a long-term legal association between two or more partners; cooperation between different stakeholders to achieve a common goal, including at least one non-profit organization; a form of cooperation between public authorities and business aimed at providing financing, construction, reconstruction, management and maintenance of infrastructure for the provision of services; a new tool for concluding contracts for public services through a tender; a comprehensive project development concept that is used at all stages of the project life cycle; a specific category of public contracts; a mechanism for achieving the Sustainable Development Goals in focus - Public-Private Partnership for Sustainable Development Goals, primarily for people.

The author presents the interpretation of the concept of "Public-Private Partnership" as cooperation agreements between state institutions and organizations of the private sector, concluded for the joint implementation of public projects, services or infrastructure in order to meet public needs and overcome restrictions in resources, provided that responsibility, risks and remuneration are distributed between the public and private sectors. The practical significance of the study for Ukraine is that the use of Public-Private Partnership as an effective mechanism for attracting private investment in the development of the public sector will help to overcome the investment gap by mobilizing private funding for the post-war reconstruction and infrastructure development in Ukraine.

Ключові слова: державно-приватне партнерство (ДПП), держава, державний сектор, приватний сектор, довгостроковий контракт.

Key words: Public-Private Partnership (PPP), state, public sector, private sector, long-term contract.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Традиційно суспільні блага та послуги надаються державою. Однак для сприяння кращому використанню ресурсів як державного, так і приватного секторів, а також розширення активів і послуг державної інфраструктури, були створені державно-приватні партнерства (ДПП), які поєднують ресурси та компетенції державного та приватного секторів, розподіляючи ризики та відповідальність, що дозволяє урядам отримувати вигоду від досвіду приватного сектору, зосереджуючись разом з тим на політиці, плануванні та регулюванні, делегуючи певні точні функції.

В останні роки державно-приватне партнерство зазнало важливого зрушення: від використання ДПП як заходів щодо зменшення ризиків у державному та приватному секторах до ширшого поняття — структурування угод, які можуть принести значні переваги розвитку. Для досягнення успіху ДПП необхідний ретельний аналіз їх діяльності, можливих ризиків, формування відповідної правової та інституційної бази, створення ефективних механізмів управління та моніторингу ДПП.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В наукових працях як вітчизняних, так і зарубіжних фахівців розглянуто проблеми, пов'язані з впровадженням і розвитком державно-приватного партнерства.

Так, вітчизняний науковець Малін О. Л. у своїй статті розкрив історію становлення державно-приватного партнерства як системи організаційно-економічних відносин, де публічним партнером виступають як органи державної влади, так і місцевого самоврядування, громадські організації, благодійні фонди [1]. Кругловим В. визначено основні тенденції розвитку системи державно-приватного партнерства в сучасних умовах і проаналізовано особливості теоретичних та практичних аспектів у різних секторах економіки [2]. Китайські дослідники Юнцзянь К., Чже Ч., Цзінсяо Чж., Юн Л. проведено всебічний огляд літератури для виявлення основних і неосновних елементів, які часто цитуються в описах ДПП і запропонували визначення, яке сприятиме більш змістовному та всебічному дискурсу щодо ДПП для покращення спілкування та розуміння між науковцями та практиками з різних дисциплін та законодавчого досвіду [3].

Менчжун Чж. і Темулін Б. розкрили сутність державно-приватного партнерства (ДПП), його історичні передумови, форми, масштаби, переваги та недоліки [4]. Австрійський науковець Ліндер С. узагальнив численні трактування терміну "державно-приватне (ДПП) партнерство" в сучасних дискусіях і, на основі цього, запропонував шість різних варіантів використання терміну та пов'язано з їхніми відповідними значеннями в неоконсервативній та неоліберальній ідеологіях [5].

У монографії "Виклик державно-приватного партнерства" за редакції Грема А. Ходжа та Карстена Грєве проаналізовано реформи ДПП,

успіхи та невдачі цих реформ, а також досліджено переваги і недоліки їх функціонування, у порівнянні з більш традиційними методами надання послуг та інфраструктури державного сектора [6]. Однак недостатньо розкриті науково-теоретичні підходи до визначення поняття державно-приватного партнерства.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Формулювання цілей статті (постановка завдання) полягає в обґрунтуванні основних науково-теоретичних підходів до визначення поняття державно-приватного партнерства.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Державно-приватне партнерство (ДПП) — це співпраця між державним та приватним секторами, яке є альтернативою державним послугам і за які традиційно відповідає виключно уряд. Наразі міжнародного загальноприйнятого визначення ДПП не існує. Цей термін використовується для опису широкого діапазону типів угод між суб'єктами державного та приватного секторів, і різні країни прийняли різні визначення відповідно до розвитку своїх програм ДПП.

Так, на думку британських вчених таких, як: Штрассер С., Стаубер К., Шрівастава Р., Райлі П., О'Куїн К., державно-приватне партнерство (ДПП) є терміном, який можна використовувати для визначення широкої категорії діяльності та структур, пов'язаних з державним і приватним секторами [7].

Відсутність загальноприйнятого визначення викликана впливом таких факторів, як: концептуальна нечіткість, множинність підходів до визначення, ідеологічно обґрунтована адвокація (як за, так і проти) і різні дослідницькі традиції [8]. Наприклад, одним із факторів, що сприяють цьому, є існування різних типів і варіантів ДПП [9], таких як ДПП "користувачі платять" проти "державних" ДПП, звичайні проти інституційних ДПП, інфраструктурні проти послуг ДПП та традиційні проти співфінансованих ДПП. Крім того, країни по-різному впроваджують ДПП на основі традицій закупівель, нормативної бази, інституційних структур та інших факторів макросередовища.

В "Інтернет-довідковому посібнику PPP" державно-приватне партнерство трактується як механізм, який дозволяє урядам закуповувати та впроваджувати державну інфраструктуру чи послуги, використовуючи ресурси та досвід приватного сектору. "Там, де уряди сти-

каються з такими проблемами, як старіння населення, відсутність інфраструктури або потреба в більш ефективних послугах, партнерство з приватним сектором може сприяти пошуку нових рішень та фінансуванню" [10].

Твіномувезі І. та Герман Ч. вважають, що основна філософія ДПП полягає в тому, що жодна окрема організація не має всіх сильних сторін, необхідних для того, щоб діяти самостійно, хоча всі організації мають сильні сторони [11]. Отже, основна мета ДПП — надати ефективні послуги, які ні державний, ні приватний сектори не можуть зробити окремо. Ванг Н. і Ма М. підкреслюють, що ДПП є ефективним інструментом для забезпечення стійкості [12]. Відповідно до Максфілда К., Гарнера С. та Пареха А., ДПП означає співпрацю між різними зацікавленими сторонами, включаючи принаймні одну некомерційну організацію, для досягнення спільної мети, що виходить за межі можливостей будь-якої окремої зацікавленої сторони [13].

Зазвичай, ДПП — це довгостроковий контракт між приватною стороною та державною організацією щодо надання державних активів або послуг, у якому приватна сторона несе значний ризик і відповідальність за управління. У Лабораторії PPP Knowledge Lab (Ресурсний центр державно-приватного партнерства), ДПП визначили як "довгостроковий контракт між приватною стороною та державною установою для надання державних активів або послуг, у якому приватна сторона несе значний ризик і відповідальність керівництва, а винагорода пов'язана з продуктивністю" [10]. Дане визначення ДПП охоплює як нові, так і наявні активи та пов'язані послуги; контракти включають як ті, у яких приватна сторона повністю оплачується користувачами послуг, а також й ті, у яких державна установа здійснює деякі або всі платежі; контракти в багатьох секторах і для ряду послуг, за умови, що існує суспільний інтерес у наданні цих послуг; проект включає довгострокові активи, пов'язані з довгостроковим характером контракту ДПП. Функції управління проектом передані приватній стороні, як ось: проектування, будівництво, фінансування, експлуатація та технічне обслуговування, можуть відрізнятися у кожному контракті, однак у всіх випадках приватна сторона є відповідальною за управління, виконання проекту та несе ризик. Передача ризику приватній стороні не є метою, але є інструментом для повної передачі відповідальності щодо управління та з метою узгодження приватних інтересів із суспільними інтересами [10].

ДПП, як правило, не включають контракти на надання послуг або контракти на будівництво "під ключ", які класифікуються як проекти державних закупівель, або приватизацію комунальних підприємств, де державний сектор відіграє обмежену роль.

Томпсон, О. і Аровосейф, Ф. підкреслили, що ДПП означає тривалу юридичну асоціацію між двома або більше партнерами. З цих партнерів принаймні один має бути державною організацією, а інший має бути приватною організацією [14].

Співпраця між урядами та бізнесом відбувається у формі державно-приватного партнерства. Обидві сторони привносять у партнерство такі ресурси, як авторитет, знання, гроші та власність. Особливо в умовах обмежених фінансних ресурсів партнерство залежить від досвіду, організаційних моделей, технологій і навичок приватного сектору [15].

Концепція ДПП не має загальноприйнятого визначення з різними тлумаченнями також залежно від контексту та залучених зацікавлених сторін. Так, Світовий банк описує ДПП як: "довгостроковий контракт між приватною стороною та державною організацією для надання суспільних активів або послуг, у якому приватна сторона несе значний ризик і відповідальність за управління, а винагорода пов'язана з результатами роботи [9]. Організація розвитку економічного співробітництва визначає ДПП як "угоду між урядом та одним або декількома приватними партнерами (до яких можуть входити оператори та фінансисти)... в межах угоди приватні партнери надають послуги таким чином, щоб що надання послуг цілі уряду узгоджуються з цілями прибутку приватних партнерів" [16]. Європейська Комісія вважає ДПП формами співпраці між державними органами влади та бізнесом, спрямовані на забезпечення фінансування, будівництва, реконструкції, управління та обслуговування інфраструктури для надання послуг [17]. Отже, Світовий банк та Організація економічного співробітництва та розвитку наголошують на важливості того, що відповідальність за ризики та управління бере на себе приватна сторона. Європейська Комісія розширює це питання, виділяючи спектр заходів, які можуть бути включені в угоду ДПП.

З юридичної точки зору державно-приватне партнерство (ДПП) є дуже специфічною категорією державних контрактів, які були створені у Франції в 2004 році: ринки співпраці. Вони дозволяють приватним компаніям брати участь

у фінансуванні та управлінні державним проектом через тендер.

Державно-приватне партнерство пропонує кілька переваг, таких як: об'єднання команд із доповнювальними навичками та досвідом; більш швидка та ефективна реалізація проектів; налагодження довгострокової співпраці; розподіл відповідальності; передача ризику сторонам, які можуть краще ним керувати; і, зрештою, просування інновацій.

ДПП стали важливою формою міжорганізаційних відносин для забезпечення суспільної цінності [18]. Мен Ф., Тан Дж. і Чжан С. вказують на те, що ДПП — це комплексна концепція розробки проекту, яка використовується в усіх аспектах життєвого циклу проекту (проектування, будівництво, фінансування, управління, маркетинг, експлуатація, обслуговування та технічне обслуговування) [19].

За словами Дечева Д., державно-приватне партнерство — це розвиток співпраці між державними адміністраторами та діловим світом приватного сектору, який зосереджується на пропозиції будівництва, фінансування, реконструкції, управління чи обслуговування інфраструктури або надання послуг [20].

Державно-приватні партнерства (ДПП) — які у загальній формі визначаються як інституційні домовленості про співпрацю між суб'єктами державного та приватного секторів — набули широкого інтересу в усьому світі. Ліндер С. бачить у ДПП нову мову в державному управлінні, призначену для охоплення старих усталених процедур залучення приватних організацій до надання державних послуг [5].

Деякі практики та науковці вважають ДПП новим інструментом управління, який замінить традиційний метод укладання контрактів на державні послуги через тендер. Так, Савас Є. розглядає державно-приватні партнерства як новий спосіб реалізації інфраструктурних проектів, таких як будівництво тунелів і оновлення гаваней [21].

Сюн В., Чен Б., Ван Х. та Чжу Д. визначили ДПП як інноваційний метод закупівель, за якого державні та приватні партнери співпрацюють для розробки інфраструктури та надання державних послуг. ДПП в інфраструктурі з'являються в різних розмірах і формах [22].

Безумовно, уряди протягом століть укладали контракти з приватним сектором. З початку цивілізації існувала різниця між тим, що є публічним, і тим, що є приватним, і між ними часто виникала напруга. Оскільки держава поступово збільшувала свою роль у підтримці добробуту громадян, вищий рівень життя супровод-

жувався зростанням великих державних підприємств, часто замість зародкових приватних ринків. На думку Дечева Д., поняття ДПП, відповідно до їх визначення, сприяють національній специфіці в різних країнах, які виконують впровадження ДПП [20]. Наразі кожна країна має свою концепцію та визначення державно-приватного партнерства залежно від власної системи законодавства та стратегічних точок зору.

Отже, думки вчених розділилися, найбільший розрив існує між дослідниками, які вважають ДПП інструментом управління, і тими, хто вважає, що це "мовна гра" [23]. Для багатьох ДПП пов'язане з інфраструктурними проектами, а отже це — інституційні механізми співпраці, які виражаються через створення нових організаційних одиниць.

На нашу думку, державно-приватне партнерство (ДПП) — це угоди про співпрацю між державними установами та організаціями приватного сектору, що укладаються для спільної реалізації громадських проектів, послуг чи інфраструктури з метою задоволення суспільних потреб і подолання обмежень у ресурсах за умови розподілу відповідальності, ризиків і винагороди між державним і приватним секторами.

Також ДПП пов'язують з можливостями досягнення Цілей сталого розвитку (ЦСР). У Аддис-Абебському плані дій Третьої міжнародної конференції з фінансування розвитку (2015 р.) сформовано новий підхід — "державно-приватне партнерство для Цілей сталого розвитку, насамперед, для людей" (скорочено "ДПП для ЦСР"). Державно-приватне партнерство розглядається як механізм досягнення ЦСР на період до 2030 року на основі таких принципів: підвищення уваги до структури та використання змішаних фінансових інструментів; справедливий розподіл ризиків і винагород; дотримання соціальних та екологічних стандартів забезпечення "стійкої, доступної, недорогої та стійкої інфраструктури якості"; забезпечення механізмів підзвітності, прозорості, в тому числі в рамках державних закупівель і контрактів; забезпечення участі громад у прийнятті рішень, які їх стосуються; забезпечення ефективного управління, бухгалтерського обліку та складання бюджету для умовних зобов'язань і стійкості боргу; узгодження з національними пріоритетами та відповідними принципами ефективного співробітництва з метою розвитку [24].

Аддис-Абебський план розглядає сталу та стійку інфраструктуру як ключову сферу, вра-

ховуючи, що інвестиції в транспорт, енергетику, водопостачання та санітарію є передумовами для досягнення ЦСР. Він чітко визнає як традиційні, так і нові джерела фінансування, такі як змішане фінансування, як важливі для заповнення прогалини в інфраструктурі. Разом з тим, стійкість боргу є дуже великою проблемою, яка загострюється для багатьох країн, що розвиваються, і багато урядів потребують підтримки, щоб повністю зрозуміти переваги та ризики різних видів фінансування.

Як зазначено в параграфі 48, приватні інвестиції відіграють ключову роль у фінансуванні інфраструктури, зокрема через банки розвитку, фінансові установи розвитку та інструменти та механізми, такі як державно-приватне партнерство, змішане фінансування, яке поєднує пільгове державне фінансування з непільговим приватним фінансуванням та досвід державного та приватного секторів, спеціальні механізми, безрегресне фінансування проектів, інструменти зменшення ризиків та об'єднане фінансування структур.

Інструменти змішаного фінансування, включаючи державно-приватні партнерства, служать для зниження інвестиційних ризиків і стимулюють додаткове фінансування приватного сектора в ключових секторах розвитку, керуючись регіональною, національною та субнаціональною урядовою політикою та пріоритетами для сталого розвитку. Для використання потенціалу змішаних фінансових інструментів для сталого розвитку слід ретельно розглянути відповідну структуру та використання змішаних фінансових інструментів. Проекти, які передбачають змішане фінансування, включаючи державно-приватне партнерство, мають справедливо розподіляти ризики та винагороду, включати чіткі механізми підзвітності та відповідати соціальним та екологічним стандартам [25].

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Державно-приватне партнерство стає все більш популярним механізмом в реалізації великих інфраструктурних проектів. Адже це дозволяє об'єднати ресурси, досвід і сильні сторони обох секторів для вирішення складних завдань і надання послуг громадськості. Значення ДПП полягає в тому, що, даний механізм, порівняно з традиційними рішеннями щодо закупівель, передбачає значно вищий рівень участі приватного сектору, також можливий розподіл вартості

проекту на триваліший період, отже, може вивільнити державні кошти для інвестування в секторах, в які приватні інвестиції неможливі або з інших причин недоречні. Однак ДПП не є інструментом для вирішення бюджетних обмежень державного сектора чи прогалин у фінансуванні.

Перспективи подальших досліджень полягають у вивченні досвіду, аналізі різних форм та інструментів ДПП щодо можливостей їх використання в Україні, адже післявоєнна відбудова інфраструктури України потребуватиме мобілізації значних фінансових ресурсів як державних, так і приватних. Отже, ДПП може бути важливим фінансовим механізмом для подолання інвестиційного розриву шляхом мобілізації приватного фінансування в розвиток інфраструктури.

Література:

1. Малін О. А. Становлення державно-приватного партнерства як системи організаційно-економічних відносин. Ефективна економіка. 2019. № 8. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=8588> (дата звернення: 06.12.2024).
2. Круглов В. Розвиток системи державно-приватного партнерства в сучасних умовах. Науковий вісник: державне управління. 2021. № 3. С. 50—67. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pauvisdu_2021_3_5. (дата звернення: 06.02.2025).
3. Ke, Yongjian & Cheng, Zhe & Zhang, Jingxiao & Liu, Yong. (2023), Making sense of the definition of public-private partnerships. Built Environment Project and Asset Management. 14. 10.1108/BEPAM-01-2023-0009.
4. Batjargal, Temulin & Zhang, Mengzhong. (2022). Review on the Public-Private Partnership. Management Studies. 10. 10.17265/2328-2185/2022.01.001.
5. Linder, S. H. (1999). Coming to Terms With the Public-Private Partnership: A Grammar of Multiple Meanings. American Behavioral Scientist, 43 (1), 35—51. URL: <https://doi.org/10.1177/00027649921955146> (Accessed 4 April 2025).
6. Hodge, Graeme & Greve, C. (2005). The challenge of public-private partnerships: Learning from international experience. URL: <https://doi.org/10.4337/9781845428082> (Accessed 1 April 2025).
7. Strasser S, Stauber C, Shrivastava R, Riley P, O'Quin K (2021). Collective insights of public-private partnership impacts and sustainability: A qualitative analysis. PLoS ONE 16(7): e0254495. URL: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0254495> (Accessed 1 April 2025).
8. Brinkerhoff, D.W. and Brinkerhoff, J.M. (2011) Public-private partnerships: perspectives on purposes, publicness, and good governance, Public Administration and Development, Vol. 31, pp. 2—14.
9. PPP basics: What and why (2021) World Bank Group (main website). URL: <https://ppp.worldbank.org/public-private-partnership/library/world-bank-group-main-website> (Accessed 4 April 2025).
10. Public-private partnership. Reference guide (2017). PPP Reference Guide 3.0 (Full version) URL: <https://ppp.worldbank.org/public-private-partnership/index.php/applicable-all-sectors/about-public-private-partnerships> (Accessed 7 April 2025).
11. Twinomuhwezi Kiiza, Ivan & Herman, Chaya. (2020). International Journal of Educational Administration and Policy Studies Critical success factors for public-private partnership in universal secondary education: Perspectives and policy lessons from Uganda. International Journal of Educational Administration and Policy Studies. 12. 133—146. 10.5897/IJEAPS-2020.0656.
12. Wang, N., & Ma, M. (2020). "Public-private partnership as a tool for sustainable development — What literature says?" Sustainable Development, 29, 243-258. doi:10.1002/sd.2127.
13. Maxfield, K. E., Garner, S. B., & Parekh, A. (2017). The role of public-private partnerships in catalyzing the critical path. Clinical and Translational Science, 10, 431—442, doi:10.1111/cts.12488.
14. Thompson, O. A., & Arowosafe, F. C. (2020). Developing a public-private partnerships model for sustainable management of ecotourism sites in Nigeria. Scientific Papers Series Management, Economic Engineering in Agriculture and Rural Development, 20 (4), 527—538.
15. Dordevic, A., & Rakic, B. (2021). Macroeconomic aspects of public-private partnership. TEME, 45 (1), 367—382. Retrieved from <https://doi.org/10.22190/TEME200213020D>
16. OECD (2008). Public-Private Partnerships: In Pursuit of Risk Sharing and Value for Money. 1-141. 10.1787/9789264046733-en. URL: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2008/05/public-private-partnerships_g1gh8c7d/9789264046733-en.pdf (Accessed 14 April 2025).
17. The European Commission's (2003) Guide to Successful Public-Private Partnerships — a critique. URL: <https://ppp.worldbank.org/sites/default/files/2025-03/EC-PPPs-crit-final.pdf> (Accessed 11 April 2025).

18. Maurya, D., & Srivastava, A. K. (2019). Managing partner opportunism in public-private partnerships: The dynamics of governance adaptation. *Public Management Review*, 21(10), 1420—1442. URL: <https://doi.org/10.1080/14719037.2018.1559341> (Accessed 11 April 2025).

19. Meng, Fanyong & Tang, Jie & Zhang, Shaolin & Xu, Yanwei. (2020). Public-Private Partnership Decision Making Based on Correlation Coefficients of Single-Valued Neutrosophic Hesitant Fuzzy Sets. *Informatica*. 1-39. 10.15388/20-INFOR401.

20. Dechev, D. (2015). Public-private partnership-A new perspective for the transition countries. *Trakia Journal of Sciences*, 15 (3), 228—236. doi:10.15547/tjs.2015.03.005.

21. Savas, E.S. (2000). *Privatisation and Public-Private Partnerships*, New York: Chatham House Publishers, Seven Bridges Press. pp. 72—73.

22. Xiong, W., Chen, B., Wang, H., & Zhu, D. (2018). Governing public-private partnerships: A systematic review of case study literature. *Australian Journal of Public Administration*, 78, 95-112. doi:10.1111/1467-8500.12343

23. Teisman, G.R. and E.H. Klijn (2002). Partnership Arrangements. Governmental Rhetoric or Governance Scheme? *Public Administration Review*, 62 (2), 197—205.

24. Department of Economic and Social Affairs Sustainable Development (2015), "Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development". United Nations. URL: <https://sdgs.un.org/publications/transforming-our-world-2030-agenda-sustainable-development-17981> (Accessed 12 April 2025).

25. Department of Economic and Social Affairs Sustainable Development (2015), "Addis Ababa Action Agenda of the Third International Conference on Financing for Development", United Nations. URL: <https://sustainable-development.un.org/frameworks/addisababaactionagenda> (Accessed 12 April 2025).

References:

1. Malin, O. L. (2019), "Formation of Public-Private Partnership as a system of organizational and economic relations", *Efektivna ekonomika*, [Online], vol. 8, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=8588> (Accessed 06 December 2024).

2. Kruhlov, V. (2021), "Development of the public-private partnership system in modern conditions", *Naukovyi visnyk: derzhavne upravlinnia*, [Online], vol. 3, pp. 50—67. available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nauvisdu_2021_3_5. (Accessed 04 February 2024).

3. Ke, Yongjian & Cheng, Zhe & Zhang, Jingxiao & Liu, Yong. (2023), "Making sense of the definition of public-private partnerships", *Built Environment Project and Asset Management*, vol. 14. 10.1108/BEPAM-01-2023-0009.

4. Batjargal, Temulin & Zhang, Mengzhong. (2022), "Review on the Public-Private Partnership", *Management Studies*. 10. 10.17265/2328-2185/2022.01.001.

5. Linder, S. H. (1999), "Coming to Terms With the Public-Private Partnership: A Grammar of Multiple Meanings", *American Behavioral Scientist*, vol. 43(1), pp. 35—51. available at: <https://doi.org/10.1177/00027649921955146> (Accessed 4 April 2025).

6. Hodge, Graeme & Greve, C. (2005), "The challenge of public-private partnerships: Learning from international experience", available at: <https://doi.org/10.4337/9781845428082> (Accessed 1 April 2025).

7. Strasser, S., Stauber, C., Shrivastava, R., Riley, P., and O'Quin, K (2021), "Collective insights of public-private partnership influences and sustainability: A qualitative analysis", *PLOS ONE*, vol. 16 (7), e0254495, available at: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0254495>. (Accessed 1 April 2025).

8. Brinkerhoff, D.W. and Brinkerhoff, J.M. (2011), "Public-private partnerships: perspectives on purposes, publicness, and good governance", *Public Administration and Development*, vol. 31, pp. 2—14.

9. World Bank Group (main website). (2021), "PPP basics: What and why", available at: <https://ppp.worldbank.org/public-private-partnership/library/world-bank-group-main-website> (Accessed 4 April 2025).

10. World Bank Group (2017), "Public-private partnership. Reference guide 3.0 (Full version)", available at: <https://ppp.worldbank.org/public-private-partnership/index.php/applicable-all-sectors/about-public-private-partnerships> (Accessed 7 April 2025).

11. Twinomuhwezi Kiiza, I. & Herman, Chaya. (2020), "International Journal of Educational Administration and Policy Studies Critical success factors for public-private partnership in universal secondary education: Perspectives and policy lessons from Uganda", *International Journal of Educational Administration and Policy Studies*, vol. 12, pp. 133—146. 10.5897/IJEAPS2020.0656.

12. Wang, N., & Ma, M. (2020), "Public-private partnership as a tool for sustainable development — What literature says", *Sustainable Development*, vol. 29, pp. 243—258. doi:10.1002/sd.2127.

13. Maxfield, K. E., Garner, S. B., & Parekh, A. (2017), "The role of public-private partnerships in catalyzing the critical path", *Clinical and Translational Science*, vol.10, pp. 431—442, doi:10.1111/cts.12488.

14. Thompson, O. A., & Arowosafe, F. C. (2020), "Developing a public-private partnerships model for sustainable management of ecotourism sites in Nigeria", *Scientific Papers Series Management, Economic Engineering in Agriculture and Rural Development*, vol. 20 (4), pp. 527—538.

15. Dordevic, A., & Rakic, B. (2021). "Macroeconomic aspects of public-private partnership", *TEME*, vol. 45(1), pp. 367—382. available at: <https://doi.org/10.22190/TEME200213020D> (Accessed 14 April 2025).

16. OECD (2008), "Public-Private Partnerships: In Pursuit of Risk Sharing and Value for Money", pp. 1-141. 10.1787/9789264046733-en. available at: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2008/05/public-private-partnerships_g1gh8c7d/9789264046733-en.pdf (Accessed 14 April 2025).

17. The European Commission's (2003), "Guide to Successful Public-Private Partnerships — a critique", available at: <https://ppp.worldbank.org/sites/default/files/2025-03/EC-PPPs-crit-final.pdf> (Accessed 11 April 2025).

18. Maurya, D., & Srivastava, A. K. (2019), "Managing partner opportunism in public-private partnerships: The dynamics of governance adaptation", *Public Management Review*, vol. 21(10), pp. 1420—1442. available at: <https://doi.org/10.1080/14719037.2018.1559341> (Accessed 11 April 2025).

19. Meng, Fanyong & Tang, Jie & Zhang, Shaolin & Xu, Yanwei. (2020), "Public-Private Partnership Decision Making Based on Correlation Coefficients of Single-Valued Neutrosophic Hesitant Fuzzy Sets", *Informatica*, pp. 1—39. 10.15388/20-INFOR401.

20. Dechev, D. (2015), "Public-private partnership — A new perspective for the transition countries", *Trakia Journal of Sciences*, vol. 15(3), pp. 228-236. doi:10.15547/tjs.2015.03.005.

21. Savas, E.S. (2000), *Privatisation and Public — Private Partnerships*, Chatham House Publishers, Seven Bridges Press, New York, USA, pp. 72—73.

22. Xiong, W., Chen, B., Wang, H., & Zhu, D. (2018), "Governing public-private partnerships: A systematic review of case study literature", *Australian Journal of Public Administration*, vol. 78, pp. 95—112. doi:10.1111/1467-8500.12343.

23. Teisman, G.R. and E.H. Klijn (2002), "Partnership Arrangements. Governmental Rhe-

toric or Governance Scheme", *Public Administration Review*, vol. 62 (2), pp. 197—205.

24. Department of Economic and Social Affairs Sustainable Development (2015), "Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development", United Nations, available at: <https://sdgs.un.org/publications/transforming-our-world-2030-agenda-sustainable-development-17981> (Accessed 12 April 2025).

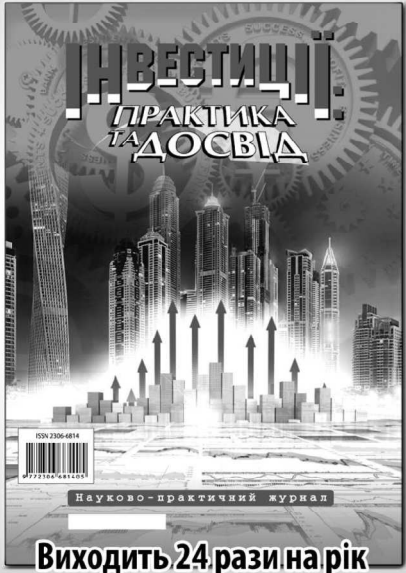
25. Department of Economic and Social Affairs Sustainable Development (2015), "Addis Ababa Action Agenda of the Third International Conference on Financing for Development", United Nations, available at: <https://sustainabledevelopment.un.org/frameworks/addisababa-actionagenda> (Accessed 12 April 2025).

Стаття надійшла до редакції 17.04.2025 р.

ІНВЕСТИЦІЇ.

ПРАКТИКА ТА ДОСВІД

<https://nayka.com.ua>

Виходить 24 рази на рік

Передплатний індекс: 23892

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України (Категорія «Б») з

ЕКОНОМІЧНИХ НАУК та ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

(Наказ Міністерства освіти і науки України № 886 від 02.07.2020)

Спеціальності - 051, 071, 072, 073, 075, 076, 281, 292